

Özet

Türk-Amerikan ilişkileri, oldukça kısa bir geçmişe sahip olup Osmanlı döneminde de sınırlı ilişkiler kurulmuştur. Amerika Birleşik Devletleri (ABD), Birinci Dünya Savaşı'na katılmış olsa da savaş sonrasında kendi içine çekilmiştir. ABD, Soğuk Savaş'ın başlangıcında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne (SSCB) karşı geniş bir savunma hattı oluşturmak isteyen Türkiye'yi kendi yanına çekmek istemiştir. 1950 yılında Kore Savaşı'na asker gönderen Türkiye, 1952 yılında Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü'ne (NATO) kabul edilmiştir. 1960 yılına kadar U2 Krizi dışında ilişkiler sorunsuz ilerlemiştir. Devamında 1961 Küba Füze Krizi ve Kıbrıs Sorunu ile ilişkilerde ciddi güven sorunları yaşanmıştır. Özellikle 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı sonrasında ABD'nin Türkiye'ye uyguladığı silah ambargosu ilişkileri derin bir krize sürüklemiştir. 1980-2000 dönemi nispeten sorunsuz geçmiştir. 2002 yılında Türkiye'de iktidarın değişmesiyle dostane başlayan ilişkiler, Arap Baharı ve Orta Doğu'daki farklı pozisyonlar nedeniyle gerilmiştir. Trump ve Biden dönemlerinde iniş-çıkışlı ilişkiler devam etmiştir. Yeni küresel dengelerde ABD'nin hegemon gücünü bir süre daha devam ettireceği düşünülmektedir. Türkiye'nin ABD ile ilişkilerde hala çıkarlarını gözetmesi gerektiği açıktır. Ancak asıl cevaplanması gereken soru, Türkiye'nin nasıl bir ülke olmak istediği ve bu doğrultuda hangi ülkelerle ne tür ilişkiler kurmak istediğidir.

Değişen Küresel Jeopolitikte Türk-Amerikan İlişkileri.

Prof. Dr. İter TURAN - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Türk-Amerikan ilişkileri, çok da uzun bir tarihe dayanmamaktadır. Çünkü ABD, kurulduktan sonra uzun bir süre “Avrupa'nın işlerine karışmama” prensibiyle hareket etmiştir, bu da “izolasyon” veya “infirat” politikası olarak adlandırılmıştır.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra bazı çevreler, Türk Milli Mücadelesinin sona ereceğini ve başarılı olamayacağını düşünerek Türkiye'nin bir Amerikan mandası olması gerektiğini savunmuşlardır. Ancak bu fikir, Türkiye'de ciddiye alınmamıştır, çünkü Amerika'da da bu konuda geniş bir mutabakat oluşmamıştır. Zaten Amerika'nın da bir manda sorumluluğu üstlenen bir devlet olmayı kabul edeceği de oldukça tartışmalıydı; muhtemelen bu konuya ilgi göstermiyorlardı.

ABD, Lozan Antlaşması'na da ilgi göstermemiş ve Lozan'ı onaylamamıştır. Hatta günümüzde bile Lozan'ı onaylayan ülkeler arasında ABD yoktur. Belki daha da önemli olan Amerika'nın Milletler Cemiyeti'nin (MC) kurulması fikrini ortaya atmış ve geliştirmiş olmasıdır, ancak sonrasında kendi kabuğuna çekildiği için MC'de liderlik üstlenmemiş, bu oluşumun dışında kalmıştır.

ABD, İkinci Dünya Savaşı'na girdikten sonra hem İngiltere hem de Rusya, Türkiye'nin Müttefikler safında savaşa katılması için baskı yapmış, ancak Türkiye, kendisine vaat edilen yardımların yerine getirilmediğini gerekçe göstererek savaşa Müttefikler safında katılmayı kabul etmemiştir. Kuşkusuz, ABD bu durumdan pek memnun kalmamıştır.

Savaşın bitiminde Roosevelt'in ölümü ve Truman'ın başkan olmasıyla her şey değişmiştir. Çünkü Truman'ın inancı, Sovyetler Birliği'nin “bizi teslim almaya çalıştığı” yönündeydi. Dolayısıyla, Sovyetler Birliği'ne karşı mümkün olduğu kadar geniş bir savunma cephesi oluşturmayı hedefliyordu. 1947 yılında Türkiye'ye Yunanistan'la birlikte Truman Doktrini çerçevesinde Amerikan yardımları gelmeye başladı. Türkiye ise, askeri taahhütlerini yerine getirmekten kaçınmayacağını göstermek için 1950 yılında Kore'ye ilk asker gönderen ülkelerden biri oldu.

Bu süreçte ABD, Avrupa savunmasını üstlendi ve Sovyetler Birliğini tamamen çevrelemeye yönelik bir durdurma stratejisi geliştirdi. Bu strateji kapsamında, Türkiye'ye önemli bir rol verdi. Nitekim, Türkiye 1949 yılında kurulan NATO'ya 1952 yılında Yunanistan'la birlikte üye oldu. Türkiye'nin NATO'ya üyeliği, Avrupalıların isteğinden çok Amerika'nın ısrarı üzerine gerçekleşti. Bu üyelik, Amerikan savunma doktrinleriyle uyumlu bir hamle olarak değerlendirildi.

Amerikalılar, Türkiye'yi Sovyetleri kuşatacak bir ittifak zincirinin parçası olarak görüyordu. Türk-Amerikan ilişkilerinin belki de en sorunsuz dönemi, Türkiye'nin NATO'ya girdiği 1952'den 1960'a kadar olan dönemdir. Ancak o dönemde bile bazı küçük sorunlar yaşanmıştır. Örneğin 1957 yılında ortaya çıkan U-2 krizi dikkat çekmektedir. Daha sonra 1961 yılında Küba Krizi, ABD'nin Türkiye'ye danışmadan İncirlik'ten bazı nükleer silahları çekmeyi kabullenmesi nedeniyle Türk-Amerikan ilişkilerinde ilk ciddi güven sorununu ortaya çıkarmıştır. Daha sonraki büyük çatışma konusu ise 1964'te Kıbrıs meselesi olmuştur. Bu aşamada ABD Başkanı Johnson, İsmet Paşa'ya bir mektup göndererek ABD'nin verdiği NATO silahlarının Kıbrıs'ta kullanılmayacağını belirtmiştir. Kaba dille yazılmış bu mektup, Türkiye'de Amerikan aleyhtarlığının güçlenmesine yol açmış, fakat Soğuk Savaş yılları boyunca, tüm bu güçlüklerle rağmen ilişkiler yine de ilerlemeye devam etmiştir.

Türk-Amerikan ilişkilerinde önemli bir dönüm noktası, 1974 Barış Harekâtı sırasında

17 Eylül 2024

yaşanmıştır. Türkiye, 1960 yılında Kıbrıs'ı bağımsız kılan Zürih ve Londra anlaşmalarına dayanarak adaya müdahale etmenin gerekliliğini savunmuştur. Ecevit, İngiltere'ye giderek birlikte müdahale yapmayı teklif etmiş; ancak İngilizler bunu kabul etmemiştir. ABD, iki müttefik arasında savaş çıkma ihtimali nedeniyle Türkiye'nin müdahalesini engellemeye çalışmış, fakat bunu başaramamıştır. Sonuçta Türkiye, Kıbrıs'a başarılı bir çıkarma yapmıştır. Türk-Yunan Savaşı çıkmamış, albaylar cuntası düşmüş ve demokrasi Yunanistan'a geri iade edilmiştir. Ancak Amerikan Kongresi, yine de Türkiye'ye karşı bir silah ambargosu kararı almış ve bu karar 1977'ye kadar sürmüştür. 1980'de Türkiye'de bir askeri darbe gerçekleşmiş ve ABD'nin o dönem izlediği politika ile uyumlu olarak, ılımlı bir siyaset izlenmeye başlanmıştır. 1982-2000 dönemi, nispeten olaysız ve sakin bir dönemdir; ilişkiler bu dönemde dostane bir şekilde ilerlemiştir.

1991 yılında ABD'nin Körfez Harekâtı sonucu Irak'a uygulanan ambargoda en fazla kayba uğrayan ülke Türkiye olmuştur; çünkü Irak ile canlı bir ticaretimiz vardı. Saddam'a boykot uygulanınca Türkiye, büyük kayıplara uğradı. 2002'de Türkiye'de iktidar değişti. Yeni iktidar, ABD ile dostane bir siyaset izlemeye önem veriyordu. Amerika, Irak'ı işgale karar verince harekâtın bir bölümünün Türkiye üzerinden yürütülmesini kabul etti. Uzun müzakereler sonucunda Türkiye'ye önemli miktarda bir ödeme yapılması üzerinde anlaşıldı. Ancak TBMM, beklenmedik bir şekilde bu anlaşmayı kabul etmedi ve durum Amerika ile ilişkilerde ciddi bir sarsıntıya neden oldu. Amerikan Ordusu ve Savunma Bakanlığı, Türkiye'nin güvenilmez olduğunu iddia etmeye başladı.

2003 sonrası ABD, YPG ile işbirliği yaparak PKK'nın oradaki uzantısını güçlendirdi. Bu süreç, Suriye'yi de kapsayan bağımsız bir Kürt devleti oluşturma izlenimi verdi. ABD, bu tutumunu Türkiye'nin işbirliğine yanaşmamasıyla açıkladı. Ancak Amerikan yönetimi, Türkiye'nin bölgede güvenlik için vazgeçilmez bir ortak olduğunu düşündüğünden, Obama göreve gelince ilk ziyaret ettiği ülkelerden biri yine Türkiye oldu ve "Model Ortaklık" kuracaklarını söyledi. Ancak "Model Ortaklık" ifadesinin anlamı belirsizdi.

Arap Baharı sonrası Türkiye, eski bağlarını ikinci plana atarak yeni bağlar geliştirmek istedi. Trump başkan olunca, ilişkilerin farklı bir zemine doğru ilerleyeceği düşünülüyordu. Trump, ABD'nin geri çekileceğini ilan etti ve kişisel ilişkiler önem vererek Türkiye ile dostane ilişkiler kuracağını düşünüyordu. Ancak kısa sürede, diğer ülkelere karşı tehditkâr bir tutum benimsedi. Türkiye'ye yönelik "Ekonominizi bir dakikada mahvederim" gibi tehditler savurdu. Biden göreve geldiğinde durum daha da karmaşık hale geldi. Biden, Yunanistan ve Ermenistan ile yakın ilişkiler

geliştirdi. Ermeni olaylarını "soykırım" olarak tanımladı ve böylece Amerikan Kongresi, Türkiye'ye karşı tavrını daha da sertleştirdi.

Türkiye, hava savunmasını güçlendirmek için Amerika'dan Patriot füzeleri satın almak istedi, ayrıca teknoloji paylaşımı talep etti. Ancak ABD, uzun süre bu talebe yanıt vermedi. Nihayetinde Türkiye, 2019 yılında Rusya'dan S-400 füzeleri satın alma kararı aldı. Bu sistemin NATO hava savunma sistemine entegre edilmesi mümkün değildi ve Batı savunma kabiliyetleri hakkında bilgi toplama imkânı sunmaktaydı.

F-35 projesinde, Türkiye ortak olarak yer alıyordu ve bazı parçalar Türkiye'de imal ediliyordu. Ancak Türkiye, F-35 projesinden çıkarıldı ve sipariş ettiği F-35'ler verilmedi. Bu olay, Türkiye ile Yunanistan arasında oluşturulan savunma dengesinin bozulması ile sonuçlandı.

Analiz

ABD, hâlâ dünyanın en güçlü ve teknolojik anlamda en gelişmiş ülkesi olmayı sürdürmektedir. Bilgi teknolojileri, nanoteknoloji ve biyoteknoloji gibi alanlarda dünyanın en ileri ülkesidir. Eğer yeni bir düzen kurulacaksa, ABD bu düzenin de önde gelen ülkelerinden biri olacaktır.

Türkiye, bir yandan ABD'nin kendisi için yarattığı tehditlere karşı koymak, diğer yandan da Rusya'nın yayılcı eğilimlerine karşı ABD ile işbirliği yapmak durumundadır. Nitekim çıkarlar bazen uyuşur, bazen de uyuşmaz. Bu nedenle Türkiye, ABD'yi tamamen dost ya da tamamen düşman olarak değerlendirmemelidir. ABD'nin bazı konularda Türkiye dostu, bazı konularda ise Türkiye karşıtı olduğunu kabul etmemiz gerekmektedir.

Soğuk Savaş döneminde daha fazla işbirliği vardı, şimdi ise daha azdır. Ama bu, ABD ile tüm bağları koparmamız gerektiği anlamına gelmemektedir. ABD'nin bazı politikaları beğenilmese de, işimize gelen konularda işbirliği yapabiliriz.

Türkiye'nin NATO'dan uzaklaşarak özellikle ABD'yi Rusya karşısında bir denge unsuru olarak değerlendirmekten vazgeçmesi Türkiye'nin çıkarlarına aykırıdır. Türkiye ABD ilişkilerinde kopma olursa, diğer Batı ülkeleri Türkiye'yi saflarında tutmak için muhtemelen daha fazla gayret göstermek zorunda kalacaklardır. Bu yüzden ilişkilerde kopma yerine dikkatli bir dengeleme stratejisi izlenmelidir.

İsrail'in Ortadoğu barışını tehdit eden girişimlerine de karşı durulması ve ABD'nin Karadeniz'i bir NATO denizi yapma projesine de karşı çıkılması gerekmektedir. İlişkileri tamamen koparmak yerine; işimize gelen konularda işbirliği yapmak, doğru bir yaklaşım olacaktır.

17 Eylül 2024

ABD'deki seçimlerin Türk-Amerikan ilişkilerinde büyük bir fark yaratıp yaratmayacağı konusunda da emin olmak zordur. Türkiye'de: ABD'nin İkinci Dünya Savaşı sonrası kurduğu dünya güvenlik ve iktisadi düzeninin artık sürdürülebilirliği kalmadığı, yeni bir dünya düzenine doğru gidildiği ve Türkiye'nin de buna göre konum belirlemesi gerektiği vurgulanmaktadır.

Türkiye'nin güçlendiği ve öneminin arttığı bir dönem yaşandığı söylenmektedir. Ancak bu ABD ilişkisinin ihmal edilebileceği anlamına gelmemelidir. Türkiye'nin ABD ile ilişkilerini daha etkin hale getirmek ve temaslarını sadece hükümet düzeyinde sınırlamamak için çaba sarf etmesi gerekmektedir. Asıl cevaplanması gereken soru ise belki de ABD ile değil, Türkiye ile ilgilidir: Türkiye nasıl bir ülke olmak istemektedir?

Sonuç

Küresel jeopolitik dengeler, Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte çok kutuplu bir yapıya evrilmiş, ABD'nin tek kutuplu küresel hakimiyeti zayıflamaya başlamıştır. 21. yüzyılda yükselen Çin, yeniden güçlenen Rusya ve bölgesel aktörlerin (örneğin Hindistan, Türkiye ve Suudi Arabistan) uluslararası sistemde daha fazla söz sahibi olması, jeopolitik dengeleri çok yönlü ve dinamik bir yapıya dönüştürmüştür. Bu bağlamda, ABD'nin küresel rolü ve dış politika stratejileri de değişim göstermiştir. NATO, Avrupa Birliği ve Pasifik Bölgesi ile ilişkilerini sürdürmek isteyen ABD, aynı zamanda yükselen güçlerin dengelenmesi için yeni ittifaklar geliştirme arayışına girmiştir.

Türkiye, jeopolitik konumuyla bu yeni dünya düzeninde ABD açısından önemli bir stratejik ortak olarak öne çıkmaktadır. Türkiye'nin Orta Doğu, Kafkaslar, Doğu Akdeniz ve Karadeniz'e komşu olması, NATO üyesi bir ülke olarak ABD ile ilişkilerinde kilit bir role sahiptir. Ancak, Türkiye'nin bağımsız ve çok boyutlu dış politika anlayışı, zaman zaman ABD ile gerilimlere neden olmaktadır. Özellikle, Türkiye'nin Rusya ile geliştirdiği ilişkiler, Çin'in Kuşak ve Yol Girişimi gibi projelere olan ilgisi, ABD'nin geleneksel müttefiklik anlayışıyla çelişmektedir.

Türkiye-ABD ilişkilerinde "Model Ortaklık" veya "Stratejik Ortaklık" kavramları, değişen küresel jeopolitikte daha da tartışılabilir hale gelmiştir. Mevcut konjonktürde Türk-Amerikan ilişkilerinin niteliğini net bir şekilde tanımlamak zordur. Stratejik Ortaklık denilmesi pek mümkün değildir. Hatta ilişkilerin hiçbir zaman stratejik ortaklık seviyesinde olmadığı bile iddia edilebilir. Stratejik Ortaklık, genellikle İngiliz-Amerikan ilişkilerini tanımlamaktadır. İlişkilerin uyumlu olması ve tarafların birbirlerinin endişelerine hassasiyet göstermesi gerekir. Türkiye, ABD ile

böyle bir ilişkiye sahip değildir. Model Ortaklık'tan kast edilen ise Türkiye'nin Ortadoğu ülkeleri için bir model olmasıydı. Amerika da Türkiye'yi destekleyerek Ortadoğu'da piyasa ekonomisi ve demokrasinin yayılmasına katkı sağlamak istemiş ancak bu model yürümemiştir. Mevcut durumu "Model Stratejik Ortaklık" olarak adlandırmak da çok yönlü ve sorunlu bir ortaklığımız bulunmaktadır.

Türk-Amerikan ilişkileri, küresel jeopolitik değişimler ve iki ülkenin bölgesel çıkarları doğrultusunda dinamik bir yapıya sahip olmaya devam edecektir. Türkiye, ABD ile stratejik ortaklığını sürdürmekle birlikte, çok boyutlu bir dış politika anlayışı ile kendi bağımsızlığını koruma çabasında olacaktır. ABD ise Türkiye'nin NATO üyesi olmasının ve stratejik konumunun farkında olarak, bu ilişkilere önem vermeye devam edecektir. Ancak, taraflar arasındaki güven sorunları ve çıkar çatışmaları, ilişkilerin her zaman gerilim ve işbirliği ekseninde devam edeceğini göstermektedir.

Türkiye'nin dış politikasında son yıllarda öne çıkan konular, ABD ile ilişkilerinde belirleyici olmayı sürdürecektir. Özellikle bölgesel çatışmalar ve savunma politikaları, Türk-Amerikan ilişkilerinin geleceğini şekillendirecek kilit faktörler arasında yer almaktadır.

Yazar Hakkında

Prof. Dr. İlder TURAN - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Prof. Dr. İlder Turan İstanbul Bilgi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünde Emeritus Profesör ve aynı üniversitenin eski rektörüdür. Prof. Turan Tarsus Amerikan Koleji'nde okumuş, El Cerrito Lisesi'nden (1958, California) mezun olmuştur. Siyasal Bilimler Lisansını Oberlin Kolejinden (1962, Ohio), Yüksek Lisansını Columbia Üniversitesinden (1964, New York), Doktorasını İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesinden (1966) almıştır. 1970 yılında doçent, 1976 yılında profesör olmuştur. Uluslararası Siyasal Bilimler Derneği önceki dönem Genel Başkanıdır. Profesör Turan daha önceki dönemlerde İstanbul ve Koç üniversitelerinde ve konuk olarak aralarında California (Berkeley), Iowa, Arizona ve Oxford (Nuffield ve St. Anthony's College) üniversitelerinin de bulunduğu muhtelif Amerikan ve İngiliz üniversitelerinde öğretim üyeliği yapmıştır. Türk siyasal hayatı ve dış politikası ve Mukayeseli Siyaset üzerinde Türkçe ve İngilizce yayımlanmış çok sayıda akademik çalışması bulunmaktadır. Dr. Turan muhtelif şirket ve vakıf yönetimlerinde görev yapmakta, şirketlere danışmanlık yapmakta ve Ekonomi gazetesinde ve TR Monitor dergisinde haftalık dış siyaset sütununu yazmaktadır.

17 Eylül 2024**Türk Dış Politikasında Güncel Konular**

Küresel ve bölgesel rekabet uluslararası ilişkilerde baş döndürücü bir değişim ve dönüşümle sonuçlanmaktadır. Devletler arası savaşlar, iç savaşlar, terörizm, ekonomik ve teknolojik rekabet, artan nüfus artışıyla birlikte kıt kaynakların her geçen gün daha da kritik hale gelmesi, düzenli ve düzensiz göçler, salgın hastalıklar devletlerin güvenlik anlayışını hızla değiştirmekte, bu karmaşık ve hızla değişen gündemde karar almak ve uygulamak daha da zorlaşmaktadır.

Küresel ve bölgesel rekabette önemli rol oynayan Türkiye bu gelişmelerden önemli derecede etkilenirken, uluslararası politikada da etkin rol oynamaktadır. Bu açıdan Türk dış politikasında alınan kararlar Türkiye'nin güvenliğinde de temel rolü oynarken aynı zamanda bölgesel ve küresel gelişmeleri de önemli ölçüde etkilemektedir.

Uluslararası İlişkilerdeki gelişmeleri yakından takip etmek ve doğru okumak, dış politikada karar almak konusunda temel rolü oynamaktadır. İlgili devlet kurumları kadar üniversiteler ve düşünce kuruluşları da bu süreçte önemli rol oynamaktadır. Kapadokya Üniversitesi (KÜN) ve Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) iş birliğinde yürütülen bu proje ile Türk Dış Politikasında Güncel Konuların, bu konudaki uzmanlar ile tartışılması, ele alınması ve Türk Dış Politikasında alınacak kararlara ışık tutması amaçlanmaktadır.

Proje hakkında detaylı bilgiye;
<https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr/> adresinden ulaşabilirsiniz.

Prof.Dr. Şafak OĞUZ

2019 yılında Doçentlik ve 2024 yılında Profesör unvanını alan Prof.Dr. Şafak OĞUZ, Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki (TSK) 23 yıllık hizmetinden sonra 2021 yılında emekli olmuştur. Görevi esnasında Birleşmiş Milletler (BM) ve Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) bünyesinde de çalışan OĞUZ, Kitle İmha Silahları, Terörizm, Uluslararası Güvenlik, Uluslararası Örgütler ve Barış ve Çatışma Çalışmaları konularında çalışmalar yapmaktadır. Prof.Dr. Şafak OĞUZ, halen Kapadokya Üniversitesi İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dekan Vekili olarak görev yapmaktadır. İyi derece İngilizce ve Almanca bilmektedir.

Prof. Dr. Mehmet Seyfettin EROL

Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden 1993'de mezun oldu. Boğaziçi Üniversitesi'nde 1995'de Yüksek Lisans çalışmasını tamamlayan Erol, 2005 yılında Ankara Üniversitesi'nde yaptı. 2009'da "Uluslararası İlişkiler" alanında doçent ve 2014 yılında da Profesörlük unvanlarını aldı.

Uzmanlık alanları, "Jeopolitik", "Kriz Yönetimi", "Güvenlik", "Türk Dış Politikası" ve "Türk Dünyası" olan Prof. Erol'un, bu konularda çok sayıda bilimsel makalesi ve kitabı bulunmaktadır.

Avrasya Dosyası, Karadeniz Araştırmaları, Gazi Akademik Bakış, Bölgesel Araştırmalar Dergisi, Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları dergileri editörlükleri ile TRT, Kanal A ve BBN Türk'te radyo-televizyon programları yapan, Türkiye'nin önde gelen dergi ve gazetelerinde köşe yazarlığı yapan-görüşleri yayımlanan Prof. Erol, bu çalışmalarından dolayı 2007'de Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜRKSAY) "Türk Dünyası Hizmet Ödülü", 2015'de Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) "Basın-Fikir Ödülü" başta olmak üzere çok sayıda ödüle layık görülmüştür.

Ufuk, Ankara ve Gazi Üniversitelerinde dersler veren Prof. Erol, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde öğretim üyesi olarak akademik çalışmalarını devam ettirmektedir. Türkiye'nin önde gelen düşünce merkezlerinde (ASAM, SDE, GSAM, USGAM) uzman ve kurucu başkan olarak görevler üstlenen Prof. Erol, 2016'dan bu yana Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) Kurucu Başkanı olarak bu alandaki faaliyetlerini devam ettirmektedir.